

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. София, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 14.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5809** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 29, ал. 6 от Закон за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българска народна армия /ЗДРДОПБГДСРСБНА/.

Образувано е по жалба на М. В. И., с адрес: [населено място] 8000,[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2-1484/20.11.2018 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /Комисията/, с което е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Настоящото производство е второ по ред след като с Решение № 6394/14.06.2023г. по адм.дело № 11951/2022г. по описа на ВАС, 3-то отделение, делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на АССГ.

В жалбата се излагат доводи за нищожност на решението на Комисията, а в условията на евентуалност се твърди незаконосъобразност на обжалвания акт поради нарушение на процесуални правила, на материалния закон и несъответствие с целите на закона. Твърди се, че съгласно практиката на ВАС, Комисията не разполага с материалноправна компетентност да се произнася с множество решения, обявявайки принадлежност на едно лице към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В тази връзка посочва, че преди издаването на обжалвания в настоящото производство акт

принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРОПБГДСРСБНА била установена и обявена с решение № 137/09.06.2010 г., като недопустимо било за втори пореден път при идентичност на фактите и при липса на нови доказателства да бъде обявена принадлежността му. Наред с това твърди, че не е подписвал каквито и да е документи, не е предоставял сведения и не е давал съгласие за сътрудничеството като секретен сътрудник, което се установявало от събраните по делото доказателства. С оглед изложеното моли съда да постанови решение, с което да прогласи за нищожен обжалвания акт, а в условията на евентуалност да го отмени като незаконосъобразен. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява, с писмени молби е заявил, че поддържа жалбата си. Претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът – Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /Комисията/, чрез процесуалният му представител юрк. М. и юрк.Т. оспорва жалбата, като неоснователна по доводи изложени в отговора депозиран по реда на чл. 163, ал. 2 АПК и подадени впоследствие становища с аргументи за законосъобразност на оспореното решение при първото по ред съдебно производство. Същите становища за неоснователност на жалбата излага и по настоящото производство. Счита за неоснователни доводите за нищожност на акта. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, включително и за касационната инстанция по реда на чл.226 ал.3 от АПК.

Административен съд София град, Трето отделение, 61 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С писмо № КИ-К-17-14807 от 28.06.2017 г. на Председателя на КРДОПБГДСРСБНА адресирано до Министъра на вътрешните работи са изискани имената на лицата от МВР, заемали публични длъжности съгласно разпоредбата на чл.3 ал.1 т.14 от Закона за публичните длъжности до момента на изискване на информацията /28.06.2017г./

С писмо-отговор вх. № 8935 от 07.09.2017 г., Министъра на вътрешните работи е изпратил до ответника списък на лицата, заемали и заемащи публични длъжности в МВР за периода от 08.10.2009 до 31.07.2017г. /лист 15 от том 1 на адм.дело № 13404/2018г./. В така представения списък е включен и жалбоподателят М. В. И., заемал длъжността – началник сектор и началник отдел в Министерство на вътрешните работи.

Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия на основание чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия е извършила проверка на лица по чл. 3, ал. 1, т. 14 и т. 26 — главният секретар, генералните директори, заместник генералните директори, главните директори, заместник главните директори, директорите, заместник-директорите, началниците и заместник-началниците на управления, районни служби, бази гранично-полицейски кораби, гранични контролно-пропускателни пунктове, районни центрове 112 и началниците на участъци, отдели и сектори в Министерството на вътрешните работи

и началниците на структури по чл. 37, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи, началниците на отдели и началниците на сектори в администрацията на изпълнителната власт – МВР, при която проверени били 2088 лица, част от които са подадени на основание чл. 21, ал. 2 кадрови промени, а 950 лица не подлежат на проверка по силата на чл. 26, ал. 4 от Закона. Било установено, че за периода 08.10.2009 г. до 31.07.2017 г., в списъкът представен от Министъра на вътрешните работи, към отговора на писмо с вх. № 8935 от 07.09.2017 г. на стр. 271 фигурирал М.И., като от 2009 г. до 2017 г. заемал длъжностите „Началник на сектор“ и „Началник отдел“.

На заседание на Комисията от 20.11.2018 г., за което е съставен протокол № 42, приложен по делото, при наличие на кворум, са разгледани документи за установяване на принадлежност на лица по чл. 3, ал. 1, т. 14 и т. 26 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В резултат на разискване и след гласуване с 7 гласа „ЗА“, от присъствали седем членове на Комисията, е прието решение за установяване и обявяване на принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на М. В. И. като за него е прието, че е бил агент на Държавна сигурност (обозначено като ДС) и Военното контраразузнаване (обозначено като ВКР), вербуван от майор И. М. И. на 28.03.1991г., регистриран на 11.04.1991 г., с псевдоним К., въз основа на собственоръчно написани агентурни сведения, документи на ръководилия го щатен служител, картон обр.4, лично и работно дело ІА-909, посочена е и заеманата публична длъжност – началник сектор от 01.04.2009 г.

По делото са приложени доказателствата, съдържащи се в личното и работното дело на жалбоподателя, включително и други архивни документи.

С оглед на така проведеното заседание и взетото решение е постановено Решение № 2-1484/20.11.2018 г. на Комисията, с което е установена и обявена принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на М. В. И. в качеството му на агент; в структурите на ДС и ВКР, вербуван от майор И. М. И. на 28.03.1991г., регистриран на 11.04.1991 г., с псевдоним К.. Посочено е, че е заемал публична дейност/длъжност – „Началник на сектор“ от 01.04.2009 г. до 18.09.2011 г., от 05.12.2013 г. до 04.08.2013 г. и от 04.09.2014 г. до 31.01.2017 г. и „Началник на отдел“ от 19.09.2011 г. до 09.10.2012 г. и от 11.10.2012 г. до 20.11.2013 г.

Като документи въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1 са посочени собственоръчно написано агентурно сведение, документи на ръководилия го щатен служител, рег.бланка, съдържаща се в лично и работно дело ІА-909, картон обр.4.

Препис от решението е връчено на И. на 27.11.2018 г., видно от копие на обратна разписка на л. 92 по делото.

В хода на съдебното производство във връзка с направено от страна на жалбоподателя оспорване по реда на чл. 193 от ГПК на изчерпателно посочени архивни документи, съдът е открил производство по оспорването им и е разпределил на основание чл. 193, ал.3 от ГПК доказателствената тежест между страните по делото. Изслушани и приети, като неоспорени от страните по делото са основно и допълнително заключението на вещото лице С.Х. по допуснатата съдебно-графологическа експертиза и поставена допълнителна задача, които съдът ще обсъди в настоящия съдебен акт.

Приети са като писмени доказателства административната преписка и други представени от страните писмени документи.

С оглед на така установеното от фактическа страна съдът прави следните

правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу оспореното решение е допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването му и в предвидения за това 14-дневния срок. В частта, в която се претендира нищожност на оспорения акт и съобразно разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК, жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /Комисията/, която по силата на чл. 29, ал. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е компетентният орган, който извършва обявяването на принадлежност на лице към органите по чл. 1 от с.з. - Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

Комисията е колегиален орган и се състои от девет члена, включително председател, заместник-председател и секретар - чл. 5, ал. 1 от закона. Заседанията на комисията се провеждат при кворум повече от половината от всички членове, като решенията се вземат с мнозинство повече от половината от всички членове с явно гласуване - чл. 8, ал. 2 от закона. Решението на комисията се подписва от всички членове, участвали в гласуването - чл. 16, ал. 3 от Правилника за дейността на комисията. Видно от съдържанието на решението същото е подписано от петима от членовете на Комисията, участвали в гласуването, който брой съвпада с отразения в присъствената книга на заседанието от 20.11.2018 г. По делото е представено извлечение от протокол № 42 от 20.11.2018 г., в което е посочено, че на заседанието присъстват седем членове на Комисията, чиито имена са отразени в протокола. Следователно, заседанието, на което е прието оспореното решение е проведено при наличие на изискуемия кворум.

По отношение на обсъждането, касаещо вземане на решение относно М. В. И., се установява, че в протокола изрично е отразено, че от присъствалите седем членове на Комисията всички са гласували „за” установяване и обявяване на принадлежност към структурите на ДС и БНА, с което е спазено изискването за приемане на решенията с мнозинство повече от половината от всички членове с явно гласуване. Изложеното обосновава извод, че решението е прието от овластен по закон орган при необходимия кворум и мнозинство.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за нищожност на съдебното решение, както предвид факта, че същото е издадено от компетентен орган, така и с оглед обстоятелството, че към датата на постановяване на решението, предмет на обжалване пред настоящия съдебен състав, Комисията има правото и задължението да се произнася по принадлежността на М. И. към органите по чл.1 от Закона.

Липсва спор между страните по делото, а и това се установява от приобщения по делото доказателствен материал, че по отношение на М. В. И. е било постановено решение № 137 от 09.06.2010 г., с което е установена и обявена принадлежността на М. И. към органите по чл. 1 от Закона. Това решение е обжалвано по съдебен ред, като с решение № 2390 от 17.05.2011 г. постановено по описа на АССГ, съдът е отменил оспорения административен акт. Решението е потвърдено с решение № 15808 от 30.11.2011 г. постановено по адм.дело № 9450/2011 г. по описа на ВАС, Трето

отделение. Т.е. налице е постановен и влязъл в сила съдебен акт, с който е прието за незаконосъобразно решението на Комисията и то е отменено.

Поизнасянето на Комисията с Решение № 2-1484/20.11.2018 г. не се покрива от силата на пресъдено нещо на съдебното решение, с което е отменен първия административен акт на комисията, а именно – Решение № 137 от 09.06.2010 г., с което е установена и обявена принадлежността на М. В. И. към органите по чл. 1 от Закона е постановено при действието на по-старата редакция на разпоредбата на чл. 26, ал. 1, т. 2 и т.3 от ЗДРОПБГДСРСБНА.

В този случай не е налице процесуална пречка да бъде издаден нов административен акт, който при съдебно обжалване да подлежи на самостоятелен контрол за законосъобразност на всички основания по чл. 146 от АПК. В този смисъл са мотивите и задължителните указания на ВАС, изложени в съдебно решение № 6394/14.06.2023г по адм.дело № 11951/2022г. по описа на 3-то отделение на ВАС.

Предвид това изложените в жалбата твърдения, че Комисията не разполага с правомощие да се произнесе за пореден път за принадлежността на жалбоподателя, без да е съобразено обстоятелството, че нормата на чл.26 ал.1 т.2 от ЗДРОПБГДСРСБНА е изменена /ДВ бр.103 от 2012г./ не намират опора в закона и преследваната от него цел.

Спазена е процедурата по приемане на решението. Същото е издадено в законоустановената писмена форма с предписаното съдържание, като са изложени мотиви, съдържащи фактическите и правни основания за издаването му.

Нормата на чл.26 ал.1, т.2 от закона задължава Комисията да извърши проверка относно наличие на основания за установяване и обявяване на принадлежност към органите по чл.1 от закона относно лица, заемащи публична длъжност или изпълняващи публична функция. Публичните длъжности по смисъла на закона са изчерпателно изброени в чл. 3 ал.1 от същия закон, сред които под т. 14 са посочени следните длъжностите - главният секретар, генералните директори, заместник генералните директори, главните директори, заместник главните директори, директорите, заместник-директорите, началниците и заместник-началниците на управления, районни служби, бази гранично-полицейски кораби, гранични контролно-пропускателни пунктове, районни центрове 112 и началниците на участъци, отдели и сектори в Министерството на вътрешните работи и началниците на структури по чл. 37, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи, а в т. 26 са посочени - главните секретари, генералните директори, заместник генералните директори, главните директори, заместник главните директори, директорите, заместник-директорите, началниците на отдели и началниците на сектори в администрацията на изпълнителната власт.

С оглед на това и предвид представените по делото доказателства безспорно в случая се установява, че жалбоподателят е заемал публична длъжност „Началник на сектор“ и „Началник на отдел“ през периода от 2009 г. до 2013 г.

При издаването на процесното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Административното производство по установяване и обявяване на определена категория лица за принадлежали към органите по чл. 1 от Закона и решението на Комисията, с което завършва това производство имат регистрационен характер. Те не създават нито права, нито задължения за лицата, за които има данни, че са сътрудничели на посочените органи. Комисията осъществява своите правомощия,

чрез издаване на решения, в които се обявяват имената на определени лица, като целта на закона е да се сведе до знанието на членовете на съвременното гражданско общество на факти, които биха могли да имат нееднозначна морална и обществена оценка. Тези административни актове, установяват и удостоверяват наличието на конкретно обстоятелство - принадлежало ли е лицето, заемащо публична длъжност и лицето, което се е възползвало от правата си по чл. 31 от закона към съответните държавни служби.

Както вече се посочи, съобразно нормата на чл. 26, ал. 1, т. 2 от Закона, установяване на принадлежност към органите по чл. 1 е задължително за лица, заемали или заемащи публични длъжности, както и извършвали или извършващи публични дейности от 10 ноември 1989 г. до извършването на проверката.

Съгласно § 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби на закона, „секретни сътрудници” са български граждани, оказвали негласна помощ на органите по чл. 1 в качеството на резиденти, агенти, съдържатели на явочни квартири, съдържатели на секретни (конспиративни) квартири, осведомители, доверени лица и информатори.

Доказателства, че жалбоподателят е бил секретен сътрудник на ДС- агент се съдържат в следните документи:

От картон обр. №4 е видно, че М. В. И., [дата на раждане] е вербован на 28.03.1991 г. за секретен сътрудник - агент с псевдоним „К.” към Управление ВКР-ВМВР - отделение - 05 на ДС, за ръководещ го е вписан И. И., като е отразен и номерът на личното му дело - „2146” и арх. № 1а – 909, положен е подпис от името на И. И..

Данните, посочени в извлечението от архивен дневник, също кореспондират с тези, отразени в картон обр. №4 - под № 909 е вписан „К.”, рег. № 2146 и арх. № на личното дело 1а – 909/ лист 19 от адм.дело № 13404/2018г./

Регистрационната бланка, част от личното и работно дело № 1а - 909, съдържа данни за регистрацията на М. В. И., [дата на раждане] като агент „К.” под №2146 към ВМВР- 05 отделение, като в документа е отразено името на оперативния работник, открил делото - И. М. И. /лист 28 от адм.дело № 13404/2018г. /

За лицето са налични и други документи от ръководилия го щатен служител, съдържащи се в личното и работното дело с № 1а – 909. лист 33-39 от адм.дело № 13404/2018г

Архивните документи съдържат единна, непротиворечива и достатъчна информация за наличието на регистрирана принадлежност на жалбоподателя като секретен сътрудник - агент на ВКР –ВМВР – Отд.-05. Същите са предадени на Комисията от орган по чл.16 от закона, попадат сред изброените в чл. 25, т. 3 от специалния закон и представляват документ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на Закона. Тяхното наличие задължава Комисията да се произнесе с решение, с което да обяви принадлежността на жалбоподателя.

Съгласно трайната съдебна практика, Комисията не притежава правомощие да признава или отрича принадлежност към органите на ДС, а само да обяви регистрирана такава в архива на специалните служби. Правомощията ѝ, визирани в закона, се свеждат само до констатиране на факта на принадлежност към органите по чл. 1 от закона, въз основа на документи, посочени в чл. 25 от същия /така Решение № 3656 от 17.03.2014 г. на ВАС по

адм. д. № 9785/2013 г. /.

В процесното административно производство, органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т. е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като са налице предпоставките на ЗДРДОПБГДСРСБНА по отношение на проверяваното лице, то за Комисията не съществува друга възможност, освен да установи принадлежността му към ДС.

В същото време обаче, в решение № 4 от 26.03.2012 г. по к. д. № 14 от 2011 г. на Конституционния съд на Република България е посочено, че съдът не следва да извършва проверка само на процедурата по приемане на решенията от Комисията, в противен случай той нарушава основното изискване на административния процес, залегнало в чл. 146 АПК за проверка на изискванията за законосъобразност на административния акт, т. е. при преценка за наличие на принадлежност на жалбоподателя към органите на ДС съдът е длъжен да анализира документите и да отговори може ли единствено въз основа на тях да се приеме, че дадено лице е било секретен сътрудник / в конкретния случай М. И./. В съответствие с цитираното решение, в хода на процеса, жалбоподателят може да използва всички допустими от ГПК доказателства (чл. 171, ал. 1 и 2 АПК). Доказателствената тежест за доказване на неистинност на документите, съдържащи се в личното му дело е в негова тежест.

В тази връзка жалбоподателят е направил искане и от съда е открита процедура по реда на чл.193 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК по оспорване истинността на следните документи, по отношение на тяхната автентичност и вярност: картон образец 4, извлечение от архивен дневник, лично дело Ia- 909, съдържащо предложение за вербовка, регистрационна бланка, както и титулна страница, опис на документите и заверителен надпис на делото – общо 10 листа; работно дело Ia- 909, съдържащо отчетен лист за проведени срещи, рапорт за среща от 13.05.1991г.; сведение от 25.06.1991г., както и титулна страница, опис на документи и заверителен надпис на делото –общо 12 листа.

Във връзка с твърденията на жалбоподателя за невярна информация в архивните документи, досежно фамилното му име, ответника е представил годни писмени доказателства, които съда цени като такива, видно от които за жалбоподателя има отразена промяна на фамилното име от 16.08.1981г., посочена в графа „забележки“ акта му за раждане – лист 273 от том 1 на адм.дело № 13404/2018г. като фамилното му име следва да се чете „М. В. И.“. По отношение на различията при отразяване на мястото на раждане на жалбоподателя, в акта му за раждане е отразен [населено място] /понастоящем [населено място]/, така е отразено и в национална база данни „Население“, извлечение от която е представена от ответника по делото. Видно от справка рег. № 812р-9378/21.05.2019г. изготвена от гл.експерт в отдел КД при МВР /лист , том 2 от делото/, за жалбоподателят е посочено, че е роден в [населено

място], обл.Бургас, така както е посочено и в архивните документи, като [населено място] се намира в [община] и е отразено в акта за раждане като местожiveене на родителите му.

Относно твърденията на жалбоподателя за отсъствие на архивни документи, които носят подписа му, съдът следва да отбележи, че в ЗДРДОПБГДСРСБНА, по отношение на категорията „секретен сътрудник“, в която попада жалбоподателя в качеството си на „агент“, законодателят неизчерпателно определя документи, въз основа на които да бъде установена принадлежността му по чл.1 , като не се изисква кумулативно наличие на определен брой или вид документи , за да се установи и обяви принадлежност /решение № 4 от 26.03.2012г. по к.д.№ 14/2011г на КС/, поради което възраженията му и в тази насока са неоснователни и не кореспондират със законовите основани и изисквания за обявяване на принадлежност.

Във връзка с откритото производство по оспорване верността и автентичността на изброените архивни документи и по искане на жалбоподателя е допуснато изслушване на съдебно –графическа експертиза със задачи посочени от жалбоподателя.

Съдът е констатирал, че оригиналите на архивните документите напълно отговарят с приложените заверени копия по делото.

Съгласно заключението на вещото лице, в картон образец 4 не може да отговори дали ръкописните текстове са изпълнени от едно и също лице, но са нанесени с три различни сини химикални пасти. В личното и работното дело поради липса на повтораемост на аналогични цифри и букви в ръкописните текстове не може да се проведе коректно сравнително графическо изследване с цел установяване дали вписванията са изпълнени от едно й също лице.

В регистрационна бланка, приложена на лист 28 от адм.дело № 13404/2018г. не се констатира наличие на добавки /прибавки, констатира се наличие на „зачертаване“ на част от съдържанието „ение 05“ от състава на отпечатаното в реда „отделение 05“ Ръкописните текстове и подписи и цифров текст са изпълнени с различни подписи. Видно от съдържанието на регистрационната бланка, подписи са положени от различни лица на различна длъжност и с посочени лични и фамилни имена.

В проведенния разпит на вещото лице, същото е пояснило, че в картон образец №4 не може с категоричност да каже, че са налице поправки при изписване на цифрите. Вещото лице е категорично, че личното и работното досие, приложени по делото са прошнорувани и прономеровани, след изследване и запознаване с оригиналите, които се съхраняват от ответната страна.

Прието е и допълнително заключение по поставени от процесуалния представител на ответника допълнителни въпроси. Вещото лице Х. е отговорила, че подписите за „майор“ в регистрационна бланка от 29.03.1991г. и за майор И.И. в рапорт за извършена вербовка с изх.№ 00111/01.04.1991г. са положени с един почерк от едно и също лице. Подписите за „Предлага майор И.И.“ в предложение за вербовка с изх.№ 0058/19.02.1991г. и за „майор И.И.“ в

рапорт за извършена вербовка с изх.№ 00111/01.04.1991г. са положени с един почерк от едно и също лице. Подписите за „майор в рег.бланка от 29.03.1991г. и за „м-р в.И./ в сведение от 25.06.1991г вероятно са изпълнени от едно и също лице. Подписите за „Съгласен: полковник Н.С.“ в Рапорт за извършена вербовка с изх.№ 00111/01.04.1991г. и в рапорт за проведена среща на 13.05.1991г. са положени с един почерк от едно и също лице.

Съдът кредитира експертните заключения като обосновани и изготвени въз основа на целия доказателствен материал, същите не са оспорени от страните по делото, поради което ги кредитира като годни доказателства, като отчита факта, че вещото лице не е имало сравнителен материал за изследване на подпис и почерк – сравнителни образци от подпис и почерк – цифри и букви, представен от конкретно определено лице, което е било ангажирано с оглед на служебните си задължения и функциите, които е изпълнявало да изготви и подпише съответните архивни документи, оспорени от жалбоподателя .

Въз основа на заключенията по СГЕ и допълнителното заключение по СГЕ, както и въз основа на приетите писмени доказателства, настоящият съдебен състав намира, че принадлежността на жалбоподателя като секретен сътрудник е установена по безспорен начин. Въпреки откритата процедура по оспорване автентичността и верността на архивните документи, жалбоподателят не успя да обори тяхната материална доказателствена сила, а целта на производството по чл.193 от ГПК е да се обори, обвързващата съда доказателствена сила на документите, които са представени по делото – формалната доказателствена сила на подписан частен документ и конкретно за случая материалната доказателствена сила на официалните удостоверителни архивни документи. На първо място не се събраха доказателства относно твърдяната неистинност на картон образец 4, извлечение от архивен дневник, лично дело Ia- 909, съдържащо предложение за вербовка, регистрационна бланка, както и титулна страница, опис на документите и заверителен надпис на делото – общо 10 листа; работно дело Ia- 909, съдържащо отчетен лист за проведени срещи, рапорт за среща от 13.05.1991г.; сведение от 25.06.1991г., както и титулна страница, опис на документи и заверителен надпис на делото –общо 12 листа. По делото липсват доказателства, които да опровергават както съдържанието на архивните документи, така и тяхното авторство – подписите, положени от името на съответните длъжностни лица.

Съдът намира, че изброените документи покриват дефиницията на "документ" по § 1, т. 1 от ДР на ЗДРДОПБГДСРСБНА, съгласно който - всяка записана информация, независимо от материалния ѝ носител, включително информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и бази данни. Двата документа представляват такива по чл. 25, т. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Неуспешно се оказа оспорването от жалбоподателя на приложените по делото и оспорени от него –картон образец 4, извлечение от архивен дневник, лично дело Ia -909 № 2146 –аг.“К.“, работно дело – Ia -909 № 2146 . Видно от

допълнителното заключение на вещото лице подписа за майор Ив.И. в изследваните документи е положен от едно и също лице. В регистрационната бланка липсват добавки и прибавки. Видно от съдържанието на документа, същият е подписан от няколко лица, заемащи различни длъжности, чиято автентичност на подписите не е оборена, независимо от обстоятелството, че има наличие на „зачертаване“.

С формална доказателствена сила се ползва всеки подписан документ, независимо от това дали е свидетелстващ или диспозитивен. Тази формална доказателствена сила може да бъде преодоляна, само като се докаже неавтентичността на документа. Доказателствената тежест се носи от страната, която оспорва истинността на документа, аргумент от презумпцията за истинност на подписания документ – чл. 193, ал. 3 ГПК.

Съгласно чл. 50 ал.1 от Инструкция № I-20 от 20.01.1978 г. за оперативния отчет на Държавна сигурност на Министерството на вътрешните работи, всички секретни сътрудници се водят на централизиран отчет, а според ал.2 за организиране на централизирания отчет и за даване на необходимата информация III отдел –ДС и третите секции при окръжните управления се водят следните картотеки: справочна картотека № 4 – в картотеката се подреждат по фонетичен ред картони обр.4 на действащите и изключените от сътрудническия апарат секретни сътрудници.

Според чл.52 от цитираната Инструкция, за регистриране на дела на всички категории сътрудници в III отдел се води общ регистър, регистрирането на секретните сътрудници става с регистрационна бланка /специален образец/ , подписана от началника , утвърдил вербовката и попълнени по един картон обр.4 и 6, подписани от оперативния работник

Следователно оспорения картон обр.4 и регистрационна бланка съдържат всички изискуеми реквизити, съобразно действалата по време на създаването им нормативна уредба.

Оспорените от жалбоподателя архивни документи представляват официални документи, съставяни от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност и в предписаната от закона форма (съгл. Инструкцията № I-20 от 20.01.1978 г. за оперативния отчет на Държавна сигурност на Министерството на вътрешните работи).

Отделно от това установените изисквания в Заповед № I- 3900 от 11.11.1974 г. на министъра на вътрешните работи и в Инструкция № I-20 от 20.01.1978 г. за оперативния отчет на Държавна сигурност на Министерството на вътрешните работи, уреждащи подробно начина на работа на служителите, вербовката на едно лице, създаваните документи и лицата които ги изготвят, съдържанието на документите и правилата за работа със секретните сътрудници, реда за съгласуване и утвърждаване на документи, силно ограничават възможностите за създаване на документи с невярно съдържание или неистински такива.

В конкретният случай макар и от страна на жалбоподателя да липсва подписана декларация за сътрудничество, както и каквито и да е било доклади, докладни

записки и други подобни писмени документи, доказващи неговата съпричастност към дейността на секретните служби, то самото съставяне на картон образец 4, лично дело, работно дело, регистрационна бланка са достатъчни за обявяване и установяване на принадлежността на М. И. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В този смисъл Комисията обосновано и законосъобразно се е произнесла въз основа на архивни документи, съдържащи единна, непротиворечива и достатъчна информация за наличието на регистрирана принадлежност на жалбоподателя като секретен сътрудник - агент на бившата Държавна сигурност. Посочените документи са от обхвата на изброените в чл. 25, т. 3 от специалния закон, представляват документ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на закона, предадени са от орган по чл.16 от закона, и при наличието им, Комисията е била длъжна да издаде решение, с което да обяви принадлежността на жалбоподателя. Анализът на чл.25 от закона сочи, че изброените в него документи е алтернативно, а не кумулативно. Наличието на който и да е от тях е достатъчно основание за обявяване на принадлежност по смисъла на ЗДРДОПБГДСРСБНА. Законодателят не изисква доказването на някаква дейност за обявяване принадлежността на едно лице към органите по сигурността в предходния режим, действал в страната ни от 1944-1989год. С решението си по конституционно дело № 14/2011год от 04.03.2012год Конституционният съд на Република България е постановил, че в рамките на законодателната целесъобразност парламентът е преценил, предвид унищожаването на голяма част от личните и работните дела на секретните сътрудници, че принадлежност към посочените органи може да се установява с всякакви по вид документи от архивите им, при осигуряване на гаранции за правата на засегнатите лица.

Не е нарушен принципа на истинност –чл.7 ал.1 от АПК, тъй като компетентния административен орган правилно е установил фактите от значение за случая и правилно е приложил ЗДРДОПБГДСРСБН, съгласно предвидения специален ред в цитирания закон и на базата на изброените документи по чл.29 ал.2 т.2 от същия закон, които са съхранявани и се намират във ведомството на административния орган.

Не е нарушен и принципът на чл.12 от АПК – достъпност, публичност и прозрачност, тъй като на основание чл.22 т.1 от АПК за оспорения административен акт е предвидено специално производство, с оглед естеството му в което не е предвидена възможност за уведомяване на проверяваното лице за събиране на гласни доказателства, за проверка на реда и условията за съставяне на архивни документи за вербоване, за изследване наличието на фактическа дейност на секретен сътрудник. В този смисъл не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Предвид изложеното, съдът приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта

на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на производствените правила.

При този изход на делото, разноси се дължат на ответника, които са своевременно заявени, включително и направените пред касационната инстанция, за които съдът следва да се произнесе с настоящото съдебно решение на основание чл. 226 ал.3 от АПК.

На основание чл.143 и чл.144 от АПК във връзка с чл.78 ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени включително и за касационната инстанция разноси в общ размер на 200 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. В. И., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2-1484/20.11.2018 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /Комисията/, с което е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

ОСЪЖДА М. В. И. с ЕГН [ЕГН] , с адрес – [населено място] 8000,[жк], [жилищен адрес] да заплати на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия сумата от 200 лв. /двеста / лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: